

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז תל-אביב (מיסוי
וכלכלה)
רחוב מנחם בגין 154, תל אביב 6492107
טלפון: 073-3924600 פקס: 03-5163093

המאשימה

- נ ג ד -

בנימין נתניהו

1. באמצעות עוה"ד בעז בן צור, ישראל וולנרמן,
דקלה סירקיס, כרמל בן צור ואסנת גולדשמידט-
שרייר, מרח' הארבעה 28, תל אביב; טל': 03-
7155000; פקס': 03-7155001; וכן באמצעות
עוה"ד עמית חדד, נועה מילשטיין, אביחי יהוסף
ויאיר לשם, מרחוב וייצמן 2 (בית אמות), תל
אביב 6423902; טל': 03-5333313 פקס': 03-
533314

שואל אלוביץ'

2. באמצעות עוה"ד זיק חן, שי אילון ותאיר בן
שושן, מרח' וייצמן 2 (בית אמות), תל אביב
6423902; טל': 03-6932077; פקס': 03-6932082

איריס אלוביץ'

3. באמצעות עוה"ד מיכל רוזן-עוזר ונעה פירר,
מרח' וייצמן 2 (בית אמות), תל אביב 6423902;
טל': 03-6932077, פקס': 03-6932082

ארנון מוזס

4. באמצעות עוה"ד נויט נגב, איריס ניב-סבאג,
יאנה פוגל-סלוצניק ואריאל אילוז, מרח' וייצמן
2, תל-אביב 6423902; טל': 03-6099914, פקס':
03-6099915

הנאשמים

תגובת המאשימה לבקשה דחופה מטעם הנאשמים 2-3 לגילוי חומר חקירה

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 31.3.2021 מתכבדת המאשימה להגיש את תגובתה
לבקשת הנאשמים 2-3 לגילוי חומר חקירה.

1. עמדת המאשימה היא כי דין הבקשה להידחות.
2. המסמכים אותם מבקשים נאשמים 2-3 לקבל לידיהם (להלן: **הנאשמים**) מתעדים עמדות של גורמים מקצועיים בדיונים שהתקיימו ביחס למעמדו של אילן ישועה. בסופם של דיונים אלה הכריע היועץ המשפטי לממשלה, שהוא הגורם בעל סמכות ההחלטה בעניין, שלא לחקור את ישועה תחת אזהרה. המסמכים המתעדים את הדיונים שהתקיימו בסוגיה זו, מעבר לכך שהם מתייחסים ל"שלב ביניים" של ההחלטה בעניינו של ישועה ולא להחלטה הסופית שהתקבלה בעניינו, הם תרשומות פנימיות מובהקות שאינן בגדר חומר חקירה, ולנאשמים לא עומדת הזכות לקבלם לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ).
3. יתרה מזו, הבקשה הנוכחית אינה אלא ניסיון חסר עיגון משפטי לעקוף החלטות חלוטות של בית משפט נכבד זה ושל בית המשפט העליון, בהן נקבע כי לנאשמים לא עומדת הזכות לקבל לידיהם תרשומות פנימיות הנוגעות לסוגיית מעמדו של ישועה.

4. המאשימה סבורה כי לניסיון זה אין להיעתר. משקיימת הכרעה חלוטה שלפיה המזכרים המתעדים את **תוצרי** הדיונים הפנימיים שנערכו הם בבחינת "תרשומת פנימית", מקל וחומר שתרשומות ומסמכים המתעדים את עמדתם של המשתתפים, המלצות, או הנחיות שלהם הם בגדר תרשומת פנימית שלנאשמים אין זכות לעיין בה.
5. להלן תובא עמדתה של המאשימה בעניין זה בהרחבה.
6. בבקשה המקורית שהגישו נאשמים 2-3 לפי סעיף 74 לחסד"פ הם ביקשו לקבל לידיהם מזכרים שעסקו בישיבות פנימיות בהן נידונה השאלה אם יש לחקור את ישועה כעד או כחשוד. המזכרים תיעדו את **תוצרי** הישיבות הפנימיות שהתקיימו, ואת "השורה התחתונה" של ההחלטות שהתקבלו בהן. המאשימה התנגדה לבקשה זו, בנימוק שמדובר ב"תרשומת פנימית".
7. המזכרים האמורים נמסרו לעיונו של בית המשפט הנכבד יחד עם יתר חומרי החקירה שלגבי מסירתם נתגלעה מחלוקת. לאחר עיון בחומרי החקירה, קיבל בית משפט נכבד זה את עמדת המאשימה ביחס למזכרים העוסקים במעמדו של ישועה וקבע כי אין למסור אותם לידי הנאשמים. זאת, בשונה ממסמכים מסוימים בנושאים אחרים, שאותם קבע כי יש להעביר להגנה. וכך נימק בית המשפט את עמדתו:
- "עיינו בחומר שנמסר על ידי המדינה, על רקע טענות הצדדים. בסופם של דברים, מצאנו את המסמכים שיפורטו להלן כרלוונטיים, במידה המצדיקה את מסירתם להגנה. ודוק, חלק מן המסמכים ניתנים לתיג, במישור הצורני, כמסמכים פנימיים. עם זאת, הם כוללים מידע גולמי בעל ערך פוטנציאלי, ובעל רלוונטיות להגנה, להבדיל מכוונות, הערכות, הנחיות או מסקנות של גורמי האכיפה, באופן המצדיק את מסירתם לידי ההגנה".** (ההדגשות הוספו).
8. כלומר, ביחס למזכרים העוסקים במעמדו של ישועה, ושלא נמסרו, סבר בית המשפט הנכבד שמדובר במסמכים שהם תרשומת פנימית לא רק מבחינת צורנית אלא גם מבחינה מהותית, שכן המאפיינים המובהקים של תרשומת פנימית, על פי מבחני הפסיקה, מתקיימים בהם ועל כן אין לנאשמים זכות לעיין בהם. בית המשפט גם גילה את דעתו כי אין הצדקה למסירתם של מסמכים שהם "כוונות, הערכות, הנחיות או מסקנות של גורמי האכיפה", כלשונו.
9. הערר שהגישו הנאשמים לבית המשפט העליון התייחס מפורשות לרכיב זה של ההחלטה, ובפרק הרלוונטי של הערר שבו וביקשו הנאשמים לקבל לידיהם את מזכרי הסטטוס של עד התביעה ישועה, ואף מזכר הנוגע לדיון פנימי ביחס לישועה.
10. בתגובתה לערר, ביקשה המאשימה לאמץ את החלטתו של בית משפט נכבד זה והבהירה, כי המסמכים המבוקשים מתעדים, כאמור, ישיבות פנימיות שעסקו במעמדו של ישועה לאורך החקירה.
11. המזכרים האמורים, יחד עם יתר חומרי החקירה שלגביהם נתגלעה מחלוקת, הועמדו לעיונו של בית המשפט העליון ולאחר שעייין בהם, קיבל את עמדתה של המאשימה, וקבע כי אין במזכרים כדי לסייע לנאשמים בהגנתם מחד גיסא, ומאידך גיסא, מסירתם תגרום לנזק ממשי. ובלשונו של בית המשפט:

"העוררים 1-3 מבקשים כי יועברו לעיונם מסמכים אשר עניינם במעמדו של אילן ישועה כנחקר וכעד. לטענת העוררים, רשויות החקירה הציעו לישועה לשמש כסוכן משטרה, והצעה זו באה לידי ביטוי בין היתר במסמכים שלא הועברו לידיהם, ואשר עשויים לשפוך אור על מעמדו כעז תביעה ועל מהימנות גרסתו. עיינתי במסמכים האמורים, ואיני סבור כי יש בהם כדי לסייע לעוררים בהגנתם. מנגד, חשיפת המסמכים עלולה לפגוע בתפקודן התקין של רשויות החקירה, תוך הגבלת יכולתן להביע את עמדתן באשר למעמד הנחקרים בפרשה וכיווני חקירה הנבחנים באותה עת. מדובר אפוא ב"תרשומות פנימיות" אשר אין להעבירן לעיון העוררים (בש"פ 9287/20 אלוביץ' נ' מ"י (לא פורסם, 14.1.2021) פסקאות 38-40 להחלטת השופט י' אלרון).

12. בית המשפט העליון הכריע, אם כן, שאין למסור לידי ההגנה את תוצרי הישיבות שהתקיימו ברשויות האכיפה ביחס למעמדו של ישועה והדגיש בעמדתו את התכלית המרכזית הניצבת בבסיס החרגתן של תרשומות פנימיות מגדרו של חומר החקירה – הצורך להגן על השיח הפנימי החופשי ברשויות האכיפה ועל יכולתם של גורמים ברשויות האכיפה להביע עמדות מקצועיות במסגרת שיח זה, בין היתר "ביחס למעמד הנחקרים בפרשה".

13. על רקע זה, טענתם של נאשמים כי יש להעביר לעיונם חומרים המתעדים את הדיון הפנימי עצמו אינה אלא ניסיון מתחכם להיכנס דרך החלון לאחר שהדלת נסגרה בפניהם, בהחלטה חלוטה של בית המשפט העליון. זאת, תוך שהם תולים את יהבם בפרסום עיתונאי שאין בו כדי לשנות כהוא זה ממצב הדברים שעמד לנגד עיני הערכאות השיפוטיות שדנו בבקשתם ודחו אותה.

14. טענת נאשמים 2-3 כי נדרש "בירור אמיתי ויסודי של עמדתה האמיתית של המאשימה ביחס לעבירות הנטענות כלפי נאשמים 2-3 בכתב האישום" (סעיף 25 לבקשה) היא, בכל הכבוד, תמוהה. עמדתה הנורמטיבית של המאשימה ביחס למעשים המגבשים עבירות פליליות מתגבשת ומובאת בפני בית המשפט בשלב הגשת כתב האישום. המאשימה הבהירה, הבהר היטב, מה עמדתה, העובדתית והנורמטיבית, ביחס למעשיהם של נאשמים 2-3 בכתב האישום שהגישה לבית משפט נכבד זה. זוהי החלטתה של המאשימה, והיא הושמעה בקול אחד, חד וברור. הנאשמים הם אלה שמנסים לתור אחר קולות נוספים, שאין להם כל רלוונטיות או השלכה על טענות בדבר אכיפה בררנית.

15. ברור, כי גם אם במהלך חקירה ובמהלך גיבוש עמדת התביעה לאחריה, מובעות עמדות שונות ביחס לחשודים או לעד כזה או אחר – אין בכך כדי לשנות מן העמדה הברורה שמיוצגת בכתב האישום המוגש. זו העמדה המשקפת את הכרעתו של הגורם המוסמך. כך, ומבלי להתייחס לדיון הפנימי ולתוכנו לגופו של עניין, אף אם במהלך הדרך הובעו על ידי גורמים במערכת האכיפה עמדות שונות בנושא מעמדו של ישועה, וגם אם במהלך הדרך הוצפו התלבטויות שונות בנושא הזה, משמעות הדבר אינה דיבור בשני קולות, ובוודאי שאין בכך כדי להשליך על עמדת המאשימה ביחס למעשיהם של הנאשמים, כפי שזו מוצאת את ביטויה בכתב האישום.

16. ריבוי עמדות, דעות וקולות במהלך החקירה והטיפול בתיק, וטרם שהתקבלו בו החלטות סופיות, משקף את העובדה שברשויות האכיפה התנהל הליך בריא ופתוח, שבו הביעו המשתתפים את עמדותיהם במסגרת שיח פנימי. שיח כזה, הבהירה הפסיקה לא אחת והבהיר כבר בית משפט נכבד זה, הוא תרשומות פנימיות מובהקות שאינה נמסרת לידי ההגנה.

17. מעבר לכך, הן במסגרת ההליכים לפי סעיף 74 לחסד"פ ובעיקר במסגרת המענה לטענות המקדמיות של הנאשמים פרשה המאשימה באופן נרחב את השיקולים שהובילו להחלטות שהתקבלו בעניינו של ישועה. כתבי הטענות הרלוונטיים מצויים בפני בית משפט זה, אולם למען הסדר הטוב תפנה המאשימה לסעיפים 100-105 לתגובתה לטענות המקדמיות, שהעתק מהם מצורף לתגובה זו.

18. במסגרת תגובתה לטענות המקדמיות, המאשימה פירטה, בין היתר, כיצד התנהלה החקירה בעניינו של ישועה; באיזה שלב נמסרו על ידו חומרים; מה היתה התפיסה החקירתית בעניינו בשלביה הראשונים של החקירה ובהמשך הדרך; ומה היו הנימוקים להכרעה שהתקבלה בעניינו, לפני ואחרי התפתחויות שחלו בחקירה.

19. והנה, על בסיס פרסום עיתונאי, שאליו מתייחסים הנאשמים כאמת מוחלטת, הם טוענים כי המאשימה לא הציגה בפני בית המשפט את התמונה המלאה בנוגע לשיקולים שהובילו להחלטות בעניינו של ישועה (סעיף ג' לבקשה). המאשימה דוחה טענה זו וסבורה, בכל הכבוד, כי פרסום עיתונאי כזה או אחר, אינו צריך להיות אבן הבוחן שלאורה תיבחן התשתית העובדתית שנפרשה על ידה בפני בית המשפט. ממילא, המאשימה אינה סבורה כי עליה "להצהיר הצהרות" ביחס לכתבות עיתונאיות, כפי שמבקשים הנאשמים, בוודאי לא בהתייחס לדיונים פנימיים שאינם נמסרים להגנה.

20. לגופו של עניין, התשתית שפרשה המאשימה בפני בית משפט נכבד זה בנוגע להחלטות שהתקבלו ביחס למעמדו של ישועה – במסגרת כתבי בית הדין שהוגשו מטעמה ובמסגרת הדיונים שהתקיימו – היתה מלאה ומפורטת. השתלשלות הדברים כהויתה תוארה, והמאשימה עומדת מאחוריה. המאשימה לא פירטה, לא נדרשה לפרט ולמעשה **בתי המשפט הורו לה שלא לפרט ולא למסור לידי ההגנה** מידע באשר לעמדות שהביעו גורמים מרשויות האכיפה בדיונים הפנימיים.

21. יתרה מכך, העובדה כי ישועה לא נחקר תחת אזהרה גלויה על פני הדברים, והראיות ביחס למעורבותם של נאשמים 2-3 ושל ישועה יוצגו במהלך המשפט. לבית המשפט הנכבד תהיה, אפוא, אפשרות להתרשם ממכלול הראיות בעניינם לצורך קביעת ממצא בטענות הנאשמים.

22. נוכח הפירוט של עמדת המאשימה ביחס לשיקולים שהנחו אותה שלא להזהיר את ישועה – הפרוש כולו בפני ההגנה – לא ניתן לקבל את הטענה כי **דווקא המידע על עמדות פנימיות של גורמי אכיפה ועמדה שהביע גורם זה או אחר, גם אם הגורם הבכיר במערכת**, הוא זה הנחוץ לנאשמים לצורך ביסוס טענתם לאכיפה בדרנית. מידע זה הוא תרשומת פנימית מובהקת ומסירתו – כמו גם ההנמקה של הנאשמים – מנוגדת לרציונאל הבסיסי שעליו נוגע להגן החרג של תרשומת פנימית.

23. בהקשר זה ייאמר, כי גם אם בוחנים את טענת הנאשמים בדבר הצורך שלהם לקבל את הפירוט האמור **במנותק** מההלכות הנוהגות ביחס למסירת תרשומת פנימית – הן אינן משכנעות.

24. הכתבה שעליה מבקשים הנאשמים לבסס את טענת האכיפה הבררנית שלהם מתייחסת, לפי האמור בה, לשלב **"לאחר החקירה הראשונית של ישועה"**. כלומר, לשלב מוקדם וראשוני

של החקירה בטרם נפרשה בפני גורמי האכיפה התמונה הראייתית השלמה והמלאה שעל בסיסה התקבלו בסופו של דבר, ההחלטות הסופיות בתיק בעניינם של נאשמים 2-3. לפיכך, **וללא קשר לתוכנו**, דיון פנימי בשלב כה מקדמי ממילא אין בו כדי להועיל לנאשמים בטענת האכיפה הבררנית שלהם שכן השאלה הרלוונטית, לצורך בחינתה של טענת כזו, היא **מה הן ההחלטות, שקיבלו, בסופו של יום, רשויות האכיפה ביחס לכל אחד מן המעורבים וכיצד הן עומדות במבחני הפסיקה**. גם במובן הזה, הבקשה לקבל פירוט אודות עמדות פרטניות של גורמים ברשויות האכיפה בתחילת החקירה אינה מתיישבת עם מבחני הפסיקה ועם השכל הישר.

25. דברים אלה יפים גם ביחס לטענות הנאשמים המבקשות להיכנס לנבכי השאלה המשפטית אם על המאשימה חלה חובה לחקור את ישועה באזהרה אם לאו, אם חובה זו הופרה ומהן ההשלכות של הפרתה. טענות אלה מערבבות מין בשאינו מינו, משום שהדיון בשאלות אלו כלל אינו רלוונטי לשאלת סיווגה של תרשומת פנימית כחומר חקירה; לשאלה אם על המאשימה חלה חובה למסור תרשומת פנימית כזו; או לשאלת קיומה או העדרה של אכיפה בררנית שצריכה להיות מוכרעת, כאמור, **לפי ההחלטות הסופיות שהתקבלו בעניינו של ישועה ובעניינם של הנאשמים**. גם הדיון בפגיעה הפוטנציאלית בזכותו של ישועה עקב העובדה שלא הוזהר – מערבב מין בשאינו מינו וממילא, הגורם הישר, בעל זכות העמידה בהקשר הזה, הוא ישועה ולא הנאשמים 2-3.

26. סיכומו של דבר, הנאשמים הגישו את הבקשה הנוכחית באצטלה של בקשה חדשה, שונה מהבקשות שהוגשו על ידם בעבר. אין אלו פני הדברים. בקשה זו אינה אלא ניסיון למחזר בקשות קודמות לקבלת תרשומות פנימיות שנדחו על ידי בית המשפט הנכבד ועל ידי בית המשפט העליון.

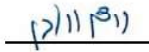
27. משפטית ונורמטיבית, דבר לא השתנה. גם הפעם הזו, אין עילה ואין בסיס משפטי לבקשת הנאשמים כי תימסרנה לעיונם תרשומות פנימיות של דיונים בעניין מעמדו של ישועה, שכן תרשומות אלה אינן חומר חקירה ובעניינן כבר קיים מעשה בית דין. אין גם כל בסיס משפטי לבקשת הנאשמים לחייב את המאשימה להצהיר הצהרות בנוגע לפרסומים עיתונאיים, ובכך לעקוף את החלטת בית המשפט הנכבד בקשר לתרשומות פנימיות הכוללות את המידע שלגביו מבקשים הנאשמים את ההצהרה.

28. בשולי הדברים – הבקשה הנוכחית הוגדרה כבקשה דחופה, ובסעיף 38 לבקשתם ציינו הנאשמים כי דחיפות זו נובעת ממועד עדותו הקרוב של ישועה. בהתאם, הוקצב למאשימה פרק זמן קצר ביותר לתגובה. אלא שגם בעניין זה זורים הנאשמים חול בעיני בית המשפט הנכבד. ברור, שהעד ישועה לא היה כלל צד לדיונים בנוגע למעמדו כעד או כחשוד, וכי הוא אינו הנמען הרלוונטי לטענות או לחקירה נגדית בעניין הזה. מה יעשו הנאשמים בחקירתו הנגדית של העד עם מידע בקשר לעמדות של גורמי תביעה בנוגע למעמדו? איזה בסיס עובדתי נתונים אלה יכולים לספק להם לקראת חקירת העד, שהעד עשוי להיות הגורם הרלוונטי להשיב עליהם? נימוק הדחיפות שימש לנאשמים כמשענת לבקשתם נטולת הבסיס, אלא שגם כאן – המשענת היא משענת קנה רצוף, והדחיפות אותה מבקשים הנאשמים לשוות לבקשה, אינה דחיפות כלל.

29. נוכח כל האמור, יתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את הבקשה.

אסף עיסוק
סגן בפרקליטות מחוז ת"א
(מיסוי וכלכלה)

ניצן וולקן
סגנית בכירה א' בפרקליטות
מחוז ת"א (מיסוי וכלכלה)

אמיר טבנקין
סגן מנהלת מחלקת ניירות ערך
פרקליטות מחוז ת"א (מיסוי
וכלכלה)

יהודית תירוש-גרוס
מנהלת מחלקת ניירות ערך
פרקליטות מחוז ת"א (מיסוי
וכלכלה)

יום ראשון, כ"ב ניסן תשפ"א (4.4.2021)

בקשת הנאשם לבטל השלמת חקירה, בין היתר תוך מתן "משקל לא מבוטל גם לשלב שבו נמצא המשפט" (שם, פסקה 14) – קרי, טרם מענה לכתב האישום.

95. לאור כל האמור תטען המאשימה, כי אין בהשלמות החקירה שנערכה בתיק חריגה מהנחיית פרקליט המדינה או מהקווים המנחים שנקבעו בפסיקת בתי המשפט; ממילא אין מקום לטענה של הגנה מן הצדק בהקשר זה.

טענות לאכיפה בררנית פסולה (סעיף ב.8 לטענות נאשם 1 וטענות נאשמת 3)

96. על יסוד ההערות הכלליות שהובאו לעיל בעניין טענת ההגנה מן הצדק, ובפרט ביחס לטענות ההגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית פסולה - תתייחס המאשימה להלן לאחרונות, לפי סדר האישומים.

האישום הראשון

97. נאשם 1 ונאשמת 3 טוענים לאכיפה בררנית פסולה בינם לבין גורמים אחרים שהיו מעורבים באירועים שבהם עוסק האישום הראשון. נאשם 1 כיוון את טענותיו בהקשר זה לאילן ישועה, שהיה מנכ"ל "וואלה" בתקופה הרלוונטית לאישום. נאשמת 3 כיוונה אף היא את טענותיה לאי העמדתו לדין של ישועה, וכן לכך שרעייתו של נאשם 1, גבי' שרה נתניהו, לא הועמדה לדין.

98. כאמור לעיל, הן נאשם 1 הן נאשמת 3 ביקשו כי ההכרעה בטענותיהם אלה תינתן רק לאחר שמיעת הראיות בתיק. עם זאת, עתרה נאשמת 3 כי בית המשפט הנכבד יורה למאשימה לפרט את השיקולים שעמדו בבסיס החלטתה שלא להעמיד לדין את שרה נתניהו ואת ישועה.

99. המאשימה טען כי אין בסיס לטענה של אכיפה בררנית פסולה, שכן כל המעורבים האחרים, שאליהם מכוונים נאשם 1 ונאשמת 3 אינם כלל בגדר "קבוצת השוויון" ההולמת את עניינם. לא בכדי, קבע היועץ המשפטי לממשלה, כי יש מקום להעמיד לדין את נאשם 1 ואת נאשמת 3, ולהימנע מהעמדתם לדין של אילן ישועה ושל אשת ראש הממשלה; חזקה עליו ששקל את כל השיקולים ההולמים החלטות שאלה.

100. להלן, תפרט המאשימה את הטעמים העיקריים לעמדתו של היועץ, המבחינה הבחן היטב בין הנאשמים לבין המעורבים האחרים. המאשימה טען, כי די בשיקולים שיפורטו להלן כדי לדחות את הטענה לאכיפה בררנית פסולה. על כל פנים סמוכה המאשימה ובטוחה, כי גם בית המשפט הנכבד ישכיל לעמוד על הבחנותיו של היועץ, לאחר שתיפרש בפניו התמונה הראייתית.

101. אשר לאילן ישועה – תטען המאשימה כי עניינו שונה בתכלית מעניינם של שני הנאשמים.

102. ראשית, מול נאשם 1 – הלה הוא עובד הציבור שהואשם בעבירה של לקיחת שוחד, בעוד שגם על פי טענות הנאשם עצמו, ישועה היה חלק ממעגל המעורבים בצד של מתן השוחד. עובדה זו מציבה את נאשם 1 ואת ישועה בשתי קבוצות שוויון שונות, שככלל אין מקום להשוות ביניהן לצורך טענה של אכיפה בררנית פסולה.

103. שנית, קיים שוני מובהק בין ישועה לבין נאשמים 1 ו-3 מבחינת המעמד והמיקום במעגל העשייה הפלילית. ישועה, שהיה מנכ"ל אתר "וואלה", נטל אמנם חלק משמעותי בהעברת דרישותיהם של נאשמים 2-3 לביצוע על ידי מערכת האתר, אך הוא לא היה צד להבנה בין הנאשמים שתחילתה בארוחת הערב המשותפת, ועיקרה היענות לדרישות הסיקור של נאשם 1 ובני משפחתו, בתמורה לפעולות שלטוניות מיטיבות מצד נאשם 1; ישועה קיבל את ההנחיות מנאשמים 2-3 ופעל כזרוע הביצוע של הנחיות אלה, אך לא יזם אותן ולא היה הגורם שהניע אותן; וישועה אף לא היה בעל האינטרס העיקרי במימושה של מערכת היחסים השוחדית. אף שהמאשימה אינה חולקת על כך שבאירוע אחד, אישור עסקת יד-2, צמחה לישועה טובת הנאה אישית נכבדה, כתוצאה ממתן האישור על ידי נאשם 1, הרי שטובת הנאה זו ממוקדת ומצומצמת בהרבה מן הערך שהפיק נאשם 2 נוהתמורה, ושלקידומו פעלה גם נאשמת 3, בת זוגו.

104. שלישית, וחשוב עד מאד – ישועה שיתף פעולה באופן מלא עם החקירה. כפי שכבר מסרה המאשימה בדיון שהתקיים לפני המותב הנכבד, ישועה זומן לחקירתו הראשונה כעד, משום שהראיות שהיו בידי הרשות החוקרת באותה עת לא הצביעו על חשד למעורבותו בעבירות, וממילא באותה עת טרם נחקרו החשדות לעבירות השוחד שעמדו בבסיס חקירת פרשת 4000. עם הגעתו לחקירה, בשלבים מוקדמים ביותר של יום החקירה, ובשלבם הראשוניים של החקירה עצמה, מסר ישועה מרצונו, ובלא כל התחייבות מצד רשויות החקירה, מידע מלא על מעורבותו בהיענות לדרישות נאשם 1 לשינוי הסיקור באתר וואלה, ואף המציא לגורמי החקירה ראיות חפציות, שלא היו בידי גורמי החקירה ושאיטשו את גרסתו. הראיות שמסר ישועה לימדו גם, שעוד בטרם נקרא לחקירה, הוא נמנע מלפעול בהתאם להוראת נאשמים 2-3 לשבש את החקירה, כפי שעשו הם באמצעות העלמת הטלפונים שלהם.

105. בנסיבות אלה, ולאחר עיון בחומרים שהמציא ישועה כעד, קיבלו הגורמים המוסמכים החלטה שלא לחקור אותו כחשוד גם בהמשך חקירותיו. ההכרעה הייתה שהאינטרס הציבורי מצדיק ויתור על העמדתו לדין, וכפועל יוצא מכך - על החשדות. כך, בשל שיתוף הפעולה המלא מצדו – לרבות חומרים שמסר מרצונו החופשי, בלא שניתנה לו תמורה כלשהיא; ובשל המידע שהיה בידי עו"ד לתת. במיוחד כך, נוכח מעמדו הפחות במעגל הביצוע של העבירות ביחס לנאשמים. גם לאחר שהתברר, כי לישועה היה אינטרס כלכלי נכבד בעסקת יד2, הוחלט שלא לשנות את מעמדו כעד, נוכח העובדה שישועה מסר מידע וראיות חפציות בעלי פוטנציאל הפללה עצמית בהיותו עד ולא חשוד. שיקולים אלה מעמידים את ישועה במעמד שונה מזה של נאשמים 1 ו-3, וממילא משמיטים את הקרקע תחת טענותיהם בדבר אכיפה בררנית פסולה ביחס לישועה.

106. אשר לטענות נאשמת 3 לאכיפה בררנית פסולה ביחס לשרה נתניהו – גם כאן נמצא שוני מהותי בין השתיים, המצדיק היטב את ההבחנה ביניהן בהקשר הנדון.